

людини навичок самостійного прийняття рішень, вміння протистояти впливу групи і вирішувати конфліктні проблеми.

Заборонний напрям. Реалізується через систему моралізування, що ті чи інші девіації - це порушення всіляких існуючих у суспільстві соціально-моральних, етичних та інших норм, або через систему заходів, пов'язану із залякуванням людини.

Неформальний напрям. Молодим людям досить багато розповідають про шкоду наркотиків, про механізм дії їх на організм людини, про наслідки вживання різних психоактивних речовин, про шкоду пияцтва і алкоголізму, про наслідки необдуманих протиправних дій, про шкоду проституції, в першу чергу, для здоров'я жінки чи чоловіка.

Пропаганда здорового способу життя і реалізація різних програм зміцнення здоров'я як напрям профілактики. У ході такої роботи по зміцненню здоров'я заохочується розвиток альтернативних звичок (заняття спортом, активний відпочинок без тютюну і алкоголю, обґрунтований і здоровий режим праці і харчування тощо), які можуть стати бар'єром, що перешкоджає поведінці, що наносить шкоди здоров'ю.

Особистісно-прикладний напрям. Механізм реалізації даного напрямку націлений на використання різних форм занять, для формування у людини навичок самостійного прийняття рішень, вміння вирішити проблемні ситуації, навичок вирішення проблем спілкування і вміння вести себе в стресовій ситуації, вміння протистояти тиску групи і вирішувати конфліктні ситуації.

Кожен з вищерозглянутих напрямів має як переваги, так і недоліки. Важливо вміти використовувати ці напрями профілактики адекватно і в комплексі з метою створення оптимальних умов життєдіяльності, формування життєздатного середовища кожної дитини, підлітка тощо.

Література

1. Овчарова Р.В. Справочная книга социального педагога / Р.В Овчарова. - М.: Сфера, 2001.- 80 с.

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЩОДО ШКІЛЬНОЇ ІСТОРИЧНОЇ ОСВІТИ

Томаченко Олександр Володимирович

Волинський національний університет імені Лесі Українки
43025, Волинська обл., м. Луцьк, просп. Волі, 13

Розглядаються державницькі позиції України щодо освіти загалом та шкільної історичної освіти зокрема. Названі нормативно-правові документи, що визначають державну стратегію в галузі освіти.

З 90-х рр. ХХ ст. в освіті України розпочалися еволюційні процеси, спрямовані на її приведення у відповідність до освітньої системи світового рівня, обов'язковими ознаками якої є доступність і якість. За останні роки упродовж цього еволюційного періоду українська система освіти зазнала суттєвих змін у всіх її системотвірних елементах. Йдеться про мережу закладів освіти, диверсифікацію їхніх типів, змісту, методів і форм навчального та виховного процесу, методологічних засад його здійснення, а також про систему управління освітою, яка за своєю

структурою, організацією та змістом здебільшого залишилась радянською, орієнтованою на кількісні показники [3, 3].

Та все ж освітянська галузь в Україні, незважаючи на певні негаразди, пов'язані в першу чергу із залишковим принципом фінансування, протягом усіх років незалежності не була обділена увагою держави [1, 3]. Мається на увазі видавались нормативно-правові акти, які регулювали відносини в галузі шкільної освіти.

Тому дослідження політики незалежної України в галузі освіти загалом і шкільної історичної освіти зокрема, творення нормативно-правових засад, вплив цього процесу на суспільство та пошук нової моделі шкільної освіти має вагомому практичну і наукову значущість.

Сучасний світ характеризується кількома новими тенденціями загально цивілізаційного розвитку, які визначають нове місце освітянської діяльності в житті людства і зумовлюють певні зміни в самій освіті: 1) перехід від індустріального виробництва до науково-інформаційних технологій; 2) глобалізація всіх сфер суспільного життя; 3) необхідність національного єднання [2, 3].

Розглядаючи державницькі позиції України щодо освіти в цілому, необхідно врахувати наступні положення: чітко зрозуміти сутність категорій “політика”, “політика у сфері освіти” і її похідні; особливості освітніх реформ; принципи державної політики в галузі освіти; кількісна і якісна діяльність державних (законодавчих і виконавчих) органів влади; сприйняття таких процесів суспільством; врахування положень міжнародних правових актів, що стосуються освіти.

Сьогодні можна констатувати, що національна система освіти функціонує в правовому полі, яка ґрунтується на Конституції України, базовому Законі України „Про освіту”, „Про загальну середню освіту” та ін.

Систему концептуальних ідей та поглядів на стратегію і основні напрями розвитку як освіти загалом, так і шкільної історичної освіти зокрема, у першій чверті ХХІ століття визначають державна національна програма „Освіта” (Україна ХХІ століття) (1993 р.), Указ Президента України „Про Національну доктрину розвитку освіти” (2002 р.), а також Постанова Кабінету Міністрів України „Про затвердження Державного стандарту базової і повної загальної середньої освіти” (2004 р.) – освітня галузь “Суспільствознавство”. Логічним кроком у реформуванні загальноосвітньої школи виступають також накази Міністерства освіти і науки України.

Література

1. Законодавство України про загальну середню освіту // Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 1999. – № 9. – С. 447.
2. Кремень В. Розвиток освіти в Україні в контексті загальноцивілізаційних змін / Василь Кремень. – Луцьк : РВВ “Вежа” Волин. нац. ун-ту. ім. Лесі Українки, 2007. – 44 с.
3. Лікарчук І. Доступність і якість – основні ознаки сучасної освіти / І. Лікарчук // Інформатика. – 2009. – № 32. – С. 3–10.